

Brevet av den elfte juni 2008

Kära Petra.

I en obekvämlig del av huset sitter jag och tänker på dig. Det är lättast för mig att tänka när jag känner att jag måste vara alert för att inte ramla ned, så jag sitter uppkrupen på den arbetande tvättmaskinen och skriver detta brev. Dess stadiga rytm både hörs och känns vilket inspirerar mig att söka göra brevet så spännande det gärna är möjligt såhär en vanlig vardag i den litet skakiga början av sommaren. Som du vet har jag inte varit i kyrkan på ett tag nu. När jag bröt armen av att ramla nedför källartrappan kunde jag ju inte tänka mig att ställa mig och sjunga i kören de sista veckorna. Tony klandrade både mig och sig själv för att detta hände när han var bortrest till sin döende far som visst inte alls vara döende utan bara var inlagd för observation och redan flyttats från intensivvården när min älskade anlände dit. Jag intalar mig ofta att jag måste skriva till dig om det allra senaste på hemmafronten. Men det kommer ofta saker i vägen just när jag skall till att slå mig ned för att krasa ned några rader till dig. Du vet ju att du är som en syster för mig och att du alltid har min kärlek, att jag alltid tänker på dig. Nu när begravning är över av min mördade moster och alla släktingarna har åkt härifrån så känns det litet tomt men ändå hyggligt skönt. Jag minns inte om jag talade om för dig vad som hände. Ja, jag vet inte så mycket själv heller och polisen har inte hittat någon som kunnat åtalas för den där händelsen heller. Men det var verkligen förfärligt. Hon hittades vid köksbordet i sitt hem, sittandes och stirrandes rakt ut i intet eller iallafall in i den motsatta väggen som utgörs av ett burspråk. Först såg det inte alls ut som att hon var död, det såg ut som om hon satt och tänkte på något precis innan hon skulle föra den lyfta skeden med nässelsoppa till munnen och sakta sörpla i sig den heta vätskan, som den väl måste ha varit då hon dog. Om det inte varit för snaran om hennes hals, den ur ryggen utstickande ritualkniven från Djakarta, så hade mord kanske uteslutits och man hade tagit för givet att hon dött av hjärtslag. Men snaran var ännu sträckt och höll huvudet på plats. Det egendomliga förutom den blott till hälften ätna smörgåsen, sås inte vara den ännu halvvägs upp resta armen för att föra skeden soppa mot munnen. Nej, det konstiga sades ha varit att radion inte stod på. Hon var känd för att lyssna på radio i köket medan tvn alltid stod på högsta volym i vardagsrummet samtidigt. Tvn hade mycket riktigt stått på och visat något avsnitt av 'Sex i slutet av de nittio' i kanal sextiosex. Kanske har du aldrig sett den? Jag har bara sett några få avsnitt, men den handlar iallafall om att även riktigt gamla människor kan ha glädje av sexlivet. Ungefär som i en träningsvideo visar serien i dramatiserade avsnitt vilka övningar som dessa pensionärer skulle kunna tänkas utöva. Det är sannerligen en trevlig serie att se på även för människor i min ålder. Antingen har filmaren filmat i slow motion eller så agerar skådespelarna som om de utövade tai chi eller hur det nu stavas. För de rör sig verkligen extremt långsamt. Även de allra mest ömsinta scenerna flyter fram som i sirap. De visar med den allra mest romantiska sidan av kärleken hur fin den kan vara bara den vill och själva samlagen som jag iallafall tror att de är, framförs också dessa i denna tröga fart. Inte ens när man ser gamlingarna få orgasm samtidigt och kvinnan får sin fontänorgasm, sin g-punktsorgasm och sin orkesterdikesorgasm så rör de sig stort fortare än en senil gammal tax som fått korn på litet gammalt kiss i hörnet av Sibeliusgatan och Återvändsgränd.

Utöver att min son Robert fick trillingar med sin Sonja och att Sonja kort därefter vann första pris i en skönhetstävling för en enbenta gravida kvinnor med protes så har det inte hänt mycket alls. Jo, det höll jag ju alldeles på att glömma. Tony har köpt sådana där kulor som man för in i munnen och som känns litet som att vara i sjunde himlen varje gång jag äter fikon och tuggar extra noga. Du må tro att Tony minsann tänker på mig när han är ute i tjänsten och känner hur tråkigt jag måste ha det hemma i konvalescens utan honom. Det var ju faktiskt inte hans fel att tvätten låg på golvet att snava på när jag skulle ned i källaren. Nu ser jag att tvätten är klar. Måste sluta här, kära du. Men vi hörs av snart igen. Att du inte kommer att svara på brevet har jag full förståelse för, men din son Martin kommer iallafall att kunna läsa upp det för dig där du så fridfullt ligger och som sover på sjukhemmets komaavdelning. Jag hoppas verkligen att du vaknar snart, jag saknar verkligen våra små pratstunder över ett glas konjak vid kaffet och kakorna. Tjingeling på dig och även fina hälsningar till sonen. Din för evigt förbundna vän

(oläslig namnteckning)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten